

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

הריני מודה ומת-
ודה לפניכם, תל-
מידי היקרים, כלפני
בני ממש כי איני
מתחיל להכין את
כ ל הענין של
ה"פ ו ט ב ו ל".

וכשאני שומע ברחובות עירנו "מה עמא
דבר" וקורא בעתונים את כל הדבורים המור-
זרים האלה: שלשה נגד אפס, שנים נגד
שנים וחצי ואחד יוצא זנב — שאלני
ב"חרם" אם אני יודע אפילו "במה אוכלין"
את זה? — ובכ"ז, רצתי בשבוע זה בלא
נשמה אל כל הפגישות של ה"כח" עד שנש-
ארתי בלי כח וכתתי את רגלי כל הימים
לרבות הלילות כדי לספר לכם בפרוטרוט,
כדרכי, בכל מכל כל, וכשראיתי את כל
הטררם הזה ובולמוס הספורט שתקף את
כל בני עירנו, נזכרתי במעשה יפה ששמעתי
מפי יהודי ת"ח זראויים הדברים לשמעם.
מצינו במדרש פליאה, שלפני מתו-

תורה צוה וקב"ה לאחב"י להיות נכונים
שלשה ימים, כידוע, החסידים הלכו, כמובן,
ל"הכין" את עצמם: רצו אל המקוה וישבו
שבעה נקיים, כנהוג, והמתנגדים, להבדיל,
ישבו להם כדרכם וחזרו על מימרות של
הגר"א מ"לנא, עד שבא כביכול ומסר להם
את התורה, ולכבוד המאורע הזה לקחו המת-
נגדים מעט יו"ש, כמנהג גובראין יהודאין,
ובינתים באו החסידים ומצאו אותם כשהם
עסוקים בשתיה, חשבו כי כל התורה כלה
אינה אלא משקה עד היום הזה... והנמשל,
רבותי, הריהו מובן מאליי: כי מיום שבאו
אלינו האנגלים למדנו מהם רק תורה אחת:
"פוטבולל". וכמובן, כל מנהג שהחזיקו בו
יהודים מדקדקין בו הרבה יותר מאומות
העולם, ומה גם אם זה בא מעשרת השבטים
— בודאי כל ישראל חייבים במצוה זו.
ובאמת הפלא ופלא! איד הצלחנו
ללמד בזמן קצר את התורה הגדולה הזאת!
הן לא בירושה באה לנו, אבותינו הטובים
לא היו "ספורטסמן" כלל וכלל. המושל ביפו
התפאר בנאומו היפה באבותיו ויעקב אבינו
שנאבק פעם והיה לו "מעטש" בליקת יצא
צולע כרגלו במחילה ואסרו עלינו את גיד
הנשה עד היום הזה...

ומספרים כי אליעזר בן-יהודה הפסיד
פעם אלפים פונט בגלל ה"ספורט" הזה,
בהיותו בלונדון השיג, כנראה, הבטחה
מהלורד רוטשילד על הסכום הזה בעד המלון
העברי וכשבקר אותו בביתו היה מונח עתון
אנגלי על השלחן. תפש הלורד את הגליון
והביט ראשונה, כמובן, אל עניני הספורט-
פתאם פנה אל אורחו ושאל: "וועל"! איד
אומרים ל"ספורט" בעברית? ובן-יהודה
שלא ידע לשקר ע"ה העברית, הודה שאין
עדיין מלה כזו בלשוננו. מובן מאליי כי
ל א השיג את אלפים הפונטים...
ואולם אין זה מעניני העיקר מה
שחפצתי לומר לכם הוא כי כך דרכם של
אחב"י מעולם: או ה כ ל או לא כלום!
ואצל בני ארץ ישראל רק "הכל", לקיים
מה שנאמר ה כ ל כ ל יעקב...
שערו בנפשכם: יש לי ב"ה בנים ובנות
קרוב לתריסר בלי עין-הרע וכל אחד ואחד
מהם, אפילו בן-הזקונים שלי ב"גן", עוסק
בספורט. ולעולם יחלק אדם את רכושו
לשלשה: שליש מהם הם "מכבים", שליש
מהם הם "צופים" ויתרם סתם עוסקים
ב"תכמת הרגל". והאמינו לי כי לא נשארה
אף שמישה אחת שלמה בחלונות השכונה

שלנו מפני הכדורים שדרכם לקפץ בראש
ודוקא אל הזכוכית, מי לי דקרוק ומה לי
הומש? גיאוגרפיה ודבריהימים, או כמו
שאומרים בדאר-היום: דוריה וחשבונות,
השליכו אחרי גוים בזמן האחרון. העיקר
עתה, מינינים אתם, תורת כל התורות ותמ-
צית כל החכמות — "פוטבולל" וכיצד
"מרכיצין" את ה"גול" (כדור) אל השער...
כשהוזר בני מבית-הספר ושואל אני אותו:
"מה למדתם היום, בני?" — "לא כלום,
עשינו היום ה ת ע מ ל ות!..."
ואחד הסופרים-העסקנים שלנו מר
טשר, ספר לי כי בשבוע האחרון עבר בנס-
ציונה ופגש ברחוב בילדה בת שלש ושאל
אותה: "מה את עושה, ילדה?"
— "אני משחקת — ענתה הפעוטה בל-
שונה — ב"כ ד ו ר י ג ל" (כדור רגל...)
כנראה, הגיע הזמן לשנות קצת את
דברי הנביא: לא מ פ י אלא מ"רגלי"
עוללים ויונקים יסדת עוז. ואנכי, כדאי אולי
לשנות גם את הפסוק השני: לא בחיל ולא
ברוח כי אם ב"כח"...
משתדלים ליסד מכללה עברית ביר-
שלם: טפשות, בטלנות, לו לעצתי שמעה,
היו פותחים בכספו של כ ד ו ר י לא מד-

רשה לישראל לחוד ו"מדרסה" לישמעאל
לחוד תחת חסותו של ה"רבי" אחרי כל
המחאות וה"ויצעקו" שלנו — אלא פשוט
אקדמיה לידיעת משחקיכ ד ו ה שנכנס
אצלנו בזמן האחרון לכל "מאהש עדיים"...
אנכי שמעתי מספור גבוה ויש ד ג
ל י ס לדבר, כי "הרבי" רמו לבעלי "הכח"
לותר לבני דודנו בשעת ההתחרות עמם על
שנים נגד שנים — לשווי המשקל, כנהוג...
* * *
בקצור, רואה אני בכם כי רוצים הנכם
דוקא שאספר לכם קצת פרטים ע"א הפגישות
של "הכח" אצל דיסקין, בבית-הכרם, בתיאטר-
רון "ציון" ובכל המלונים — וביחוד על
דיקנותם של ה"מכבים" ועל זריותם של
מורי-הדרך שלנו...
וקדם כל, רוצה אני לבאר לכם עפ"י
דרך הטבע כיצד ומדוע נתאחר ה"כח" כ"כ
עד שיצאו כל ה כ ח ו ת של הקהל הגדול
וביחוד הקטן שלנו מרב המתנה במשך חצי
יום כמו למשיח ממש. והחשבון פשוט מאד:
נמנו ונמרו מראש כי ה"כח" יגיע אלינו לא
קדם שלש שעות וחצי אחה"צ, ומחמת
שה"מכבים" שלנו הם זריון ומקדימין ע"ח
(הסוף בעמוד ו)